

БЛАЖЕНСТВА КАО ИСПУЊЕЊЕ ЗАКОНА И НАЧИН СЈЕДИЊЕЊА С БОГОМ

Када се Господ попео на гору, видећи „мноштво“ људи, сео је и почео да проповеда. У Старом Завету они који су имали да саопште нешто важно, који су говорили са позиције власти, седели су када су говорили. Тако и овде, Господ, Који има власт, сео је и проповедао. Поред оних који су га редовно слушали, окупила се, додатно, гомила света. Планина – гора, место је где божанско деловање улази у људску историју, где се Бог открива људима. Сетимо се Старог Завета и одласка Аврама и Мојсија на гору (*Посџана 22,2; Изласка 3,1; 19,2*). Разлика је у томе што је у Старом Завету Бог разговарао са појединцима, а у Новом, Он је „лицем к лицу“ говорио мноштву. Старозаветни закон је „сенка добара“, претеча онога што ће доћи и бити савршено.

Сваке недеље или празника, или свакога дана када се служи Света Литургија, слушамо речи ове изузетне беседе Господње. Оно што је одмах, на први поглед, јасно, јесте чињеница да изостаје старозаветни заповеднички тон. Новозаветни Бог не захтева од нас да извршавамо ни једну заповест. Оставља слободи нашој на вољу. Он једноставно каже да је „благо“ онима који врше вољу Његову. „Благо“ се не односи на овоземаљску срећу и благод, радост, већ на духовну. И та гора, на којој седи Господ, представља узвишеност и жељу духа да иде ка висини. Сва наша настојања, наше стваралаштво, све треба да буде усмерено, на један или други начин, идењу у сусрет са Господом, Који је на висини, на Сиону.

„Благо сиромашнима духом, јер је њихово царство небеско“. Ово су они којима је срце као у правога сиромаша. Као што сиромаш у овоземаљском животу нема ништа своје, тако и ови, у духовном смислу, осећају потпуно сиромаштво у њиховим

срцима и душама. Они доживљавају себе као пуке сиромаше, који немају ништа своје, укључујући и њихов живот, који је дар од Бога. Пошто су они Божији, за све што имају заслуга припада Богу. Овакав осећај сиромаштва одземљује човека и усмерава ход његов ка брду на коме га Господ чека.

„Благо онима који плачу, јер ће се ушешити“. Овде се не мисли на оне који плачу због добара овога света или било чега што нас везује за овоземаљско. Ради се о плачу, који се дешава Бога ради. Плач који нас доводи у везу са Богом. А који је то плач? Па, на пример, плач због грехова наших. То је плач који Бог награђује. Свети апостол Павле овако поручује: „Јер жалост која је по Богу доноси покајање за спасавање... а жалост овога свијета доноси смрт.“ (*2 Кор. 7,10*)

„Блажени крошки, јер ће наследити земљу“. На једном другом месту Христос нас позива речима: „Узмиће јарам мој на себе и научиће се од мене; јер сам ја крошак и смирен срцем, и наћи ћеш по којој душама својим.“ (*Мт. 11,29*) Бити кротак, по Богу, јесте бити смирен у своје срцу, одрицати сваку људску набузитост, сваку разметљивост. Веома је тешко све то остварити, али нама се и не наређује. Бог нас позива и додаје „јарам је мој благи, и бреме је моје лако“ (*Мт. 11,30*).

„Блажени љадни и жедни правде, јер ће се наситити“. То су они који виде Божије присуство у себи и Царство Његово као свој циљ. Правда је спознати присуство Божије. „Правда је што идем к Оцу“, говори Господ. Једина је правда то што ја ходим стазама Божијим и што се одричем било какве правде по човеку.

„Благо милосивима, јер ће бити помиловани“. Највећу могућу милост показао је Господ својим страдањем за нас. Милосрдан

је Бог наш, а ми који покушавамо да се сјединимо са Њим, не треба ли да будемо милостиви? Наш милостиви однос према Богу могућ је једино кроз наше милосрђе према другим људима.

„Блажени чистим срцем, јер ће Бога видети“. Они који упражњавају све прописе, живе врлинским животом, немају ништа против браће своје, који се у свему ослањају на помоћ Божију, њихово срце је чисто од огреховљености и могу очекивати да виде Бога, како седи на престолу небеском односно на било ком другом месту, јер је „Бог свуда и све испуњава“.

„Блажени мирошворци, јер ће се синови Божији назвати“. Христос је најављиван као „Принци мира“ (*Ис. 9,6*); Он се такав и показао, јер је мирно примио страдање нас ради и то миротворство платио крвљу Својом светом. Наш одговор на овај пример Божије љубави и мира може да буде само овакав, где ми, остварујући мир у срцима својим, исти нудимо својој браћи, што постаје дар Богу, који нас за узврат награђује усиновљењем.

„Благо људи правде ради, јер је њихово Царство небеско“. Бог је Вечна правда, а ми, „који нисмо своји“ (*1 Кор. 7,19*), већ Његови, ако смо прогнани Христа ради, моћи ћемо очекивати Његову обећану награду.

О овим блаженствима је потребно мислити и иста упражњавати, како бисмо постали „со земљи“ (*Мт. 5,13*). Господе, помози да тако буде!

Проша Милорад Лончар

**ДУХОВНО ВЕЧЕ: 18. АПРИЛ
ХРАМ СВ. СТЕФАНА, КИЗБОРО**

18ч Вечерња служба

19ч Предавање на духовну тему
Предавач љојојереј – сиврофор Борислав Петровић, љарох сент-албански

20ч Вечера за све присутне

МИСЛИ ЗА 11. АПРИЛ

ЈЕР КАКО ПО АДАМУ СВИ УМИРУ, ТАКО
ЋЕ И ПО ХРИСТУ СВИ ОЖИВЉЕТИ
(1КОР, 15,22)

По Адаму сеје се у срамоти, по Христу устаје у слави. Од Адама је грех, од Христа правда. Од Адама немоћ и смрт, од Христа сила и живот. Сходно Адаму сви ћемо помрети, сходно Христу сви ћемо оживети. Оно је човек земаљски, ово је човек небески. Оно је човек телесни, ово је човек духовни.

Христос није васкрсао ради Себе него ради нас, као што није ни умро ради себе него ради нас. Ако Његово васкрсење не значи и наше васкрсење, онда је Његово васкрсење горчина а не сласт. Где би онда била љубав Божја? И где смисао свега нашег земаљског бедног битисања? И где смисао Христовог доласка на земљу?

Онде где Адам скончава Христос почиње. Адам скончава у гробу, Христос почиње васкрсом из гроба. Адамово колено то је семе под земљом, који гнили и трули, и не види сунца и не верује, да оно може изаћи испод земље и развити се у зелену биљку са лишћем, цветом и родом. Христово колено то је озеленела њива, на којој пшеница расте, и зелени се, и листа, и цвета, и доноси род многи.

По Адаму не значи само да ћемо ми једнога дана умрети, него значи да смо ми већ мртви – мртви сви до једнога. По Христу не значи само да ћемо ми једнога дана оживети, него да смо већ оживљени, т. ј. семе је почело у земљи клијати и на светлост сунца избијати. Но потпун израз смрти је гроб а потпуни израз живота бесмртног у Царству Божјем.

Ум Адамових синова саглашава се са смрћу, мири се са трулењем, и тоне све дубље у земљу. Ум Христових синова буни се против смрти и трулежи и све се више упиње да исклија човека у светлост, чему и благодат Божја помаже.

О васкрсли Господе, отрезни ум свих синова људских, да би бегали од таме и пропасти, и пружали се ка светлости и животу вечном, који је у Теби. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Николај Велимировић

DESPONDENCY

PRAYER IS A REMEDY FOR DEPRESSION
AND DESPONDENCY

Depression and despondency are one of the plagues of the modern age, overtaking many with their insidious poison, and ravaging many a life. The pain and suffering that comes with deep depression can infect those who surround the sufferer, for the depression of one person can spread like mold on stale bread. Psychiatrists are kept busy writing prescriptions, and drug companies rake in the money manufacturing the „cure“. Families are destroyed, marriages come apart, and young people drop out of school, all because of depression.

Although there are certainly cases where depression can be caused by imbalances in the chemical makeup of the body, it is far more common for depression to be the result of the sickness of the soul. The cure, in this case, is to be found in the life of the Church. Giving oneself over to the pursuit of God, and increasing the time we spend in prayer and worship, can gradually transform depression and turn it into joy.

Saint John Cassian wrote: *“But first we must struggle with the demon of dejection who casts the soul into despair. We must drive him from our heart. It was this demon that did not allow*

Cain to repent after he had killed his brother, or Judas after he had betrayed his Master”.

The period of Great and Holy Lent is a perfect time to confront the spirit of depression, for the increased attendance in the Church’s divine services, and the time spent in private prayer, contribute to the healing of the soul, taking our minds off our problems, and turning our hearts towards the things of God. Spiritual reading, frequent confession, and the reception of the Holy Mysteries, all come together, bringing the healing the soul longs for.

With love in Christ,
Abbot Tryphon

MEETING WITH HON. PETER KHALIL MP

On Thursday 8 April, our priests Fr Milorad and Fr Petar, together with Nebojsa Stefanovic, member of the Church Community Board, have met with Mr Peter Khalil, Federal Labor MP for Wills.

The friendly and open discussion involved several topics, including role of the church in current society, and recent unproportionate pandemic measures in regard to church services. Peter is a practicing Christian of Coptic Orthodox Church and recognises Christian heritage and values as important part of Australian society.

Before leaving, Peter visited our pensioners’ weekly lunch gathering and offered his support to the community, inviting everyone present to contact him if he can be of any assistance: <https://peterkhalil.com.au/>

ФОТОРЕПОРТАЖА СА ДУХОВНЕ ВЕЧЕРИ

ПРИРЕДИО НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ · ENGLISH VERSION: [HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/BLOG/2021/04/DUHOVNO_OSVRT](https://svtrojica.melbourne/blog/2021/04/duhovno_osvrt)

На Крстопоклону недељу после вечерње службе, у оквиру великопосних саборних служби и духовних предавања, о. Александар Савић из кизборске цркве нам се обратио на духовну тему о смислу Цркве и њеној улози у нашим животима.

Отац Александар је у уводу свог излагања дефинисао оквирне појмове из наслова теме (“Нема спасења ван Цркве”): спасење као повратак човека у заједницу са Богом након грехопада, и Цркву као тело Христово, где се кроз Свете Тајне поновно присаједињујемо са Творцем у овом животу, у нади на живот вечни у Царству Небеском.

Своју основну тезу из наслова

предавања о. Александар је поткрепио самим речима Господа Исуса Христа из Светог писма:

И РЕЧЕ ИМ: ИДИТЕ ПО СВЕМУ СВИЈЕТУ И ПРОПОВИЈЕДАТЕ ЈЕВАНЂЕЉЕ СВАКОМ СТВОРЕЊУ. КОЈИ ПОВЈЕРУЈЕ И КРСТИ СЕ БИЋЕ СПАСЕН, А КОЈИ НЕ ВЈЕРУЈЕ БИЋЕ ОСУЂЕН. (Мк, 16,15-16)

О. Александар је затим у наставку свог излагања продубио овај основни доказ кроз позитивну интерпретацију Светог писма и предања Светих отаца.

Гости су на завршетку предавања живо дискутовали са о. Александром и потражили додатна појашњења на разна питања. Издвајамо неколико њих:

Како ће се људи нејравославни, али ѿражишељи Божје истине сјасѿи?

Отац Александар је назначио да се појединачно сваки човек може спасти, без обзира на сопствену традицију и васпитање, али да ли ће одређен народ или регија бити колективно удостојени да приме Божју реч јесте сам промисао Божји. То може бити акт милосрђа услед стања у коме се одређени народ налази - и илустровао то примерима из Дела апостолских где Свети Дух бранише апостолима да проповедају у Азији, те неприхватању мисионарске речи апостола Томе у Индији.

Како се може схваѿиѿи ѿрича о добром Самарјанину (Лука 10,25-37) іде инојлеме ни човек загодѿија Царсѿво Небеско? Зар ѿо није, бар на

ѿовршини, у конѿрадикцији са ѿемом ѿредавања да без Цркве нема сјасења?

О. Александар је појаснио да се Свето писмо не може тумачити произвољно и да се мора узети у обзир контекст. Причом о добром Самарјанину Христос одговара на питање ко је човеку ближњи, и тај одговор појачава контрастом на онога који је само номинално такав, као фарисеји које Христос назива “окреченим гробовима”; већ је ближњи онај који чини дела милости, и на тај начин се спасава.

Да ли ће се наша ѿравославна браћа која су се обрела ван Цркве (следбеници ѿочившеі бившеі владике Арѿемија, ѿријадници македонске расколничке цркве, ірчки сѿарокаленгарци) сјасѿи?

По појашњењу о. Александра, раскол у Цркви може бити двојак: услед јереси, која је преступ против истине (неприхватање православног догми, учења и предања) и раскола раздељења који је грех против љубави, на којој се темељи јединство Цркве. А где нема љубави, не може бити благодати, тако да су наша браћа у озбиљној опасности.

Духовно вече је завршено заједничком молитвом и химном Богородици “Достојно јест” око 21 часа.

